
Tunísia: una transició oberta

Dv, 12/10/2012 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Aquest dimarts he participat en un seminari sobre el futur dels mitjans de comunicació públics i la seva governança a Tunísia. Quasi dos anys després de la primera i emblemàtica revolta d'un país àrab, els tunisencs viuen entre l'esperança i el temor. Després de la fugida del dictador i d'unes primeres eleccions lliures, la incertesa i els desacords entre les diferents i precàries forces polítiques semblen cada dia més grans. El projecte d'una nova constitució que hauria de presentar-se aquesta tardor sembla en via morta. La victòria dels islamistes moderats d'Enahda i els seus intents de fer passar una legislació inspirada en l'Islam han comportat forts enfrontaments amb diferents sectors laics que s'agrupen per fer front a una possible islamització de Tunísia. El país sembla cada vegada més dividit i l'alè de la revolució sembla esvair-se.

Amb tot, el país viu amb una aparent normalitat. La crisi econòmica és important i, malgrat una petita recuperació del turisme, l'atur és alt, en especial en els sectors més joves de la població. L'aparell de l'estat, desmesurat i ineficient, trontolla. A la capital, Tunis, l'aparença de normalitat és gran, la Medina es troba en plena activitat, i només la Plaça de la Independència, icona de la revolució, està controlada per filats i militars, amb la catedral catòlica de San Viçens de Paül i, davant mateix, l'ambaixada de França. La catedral, immensa i austera, construïda al costat mateix del cementiri catòlic del segle XVII, recorda la petjada del catolicisme francès, avui molt i molt minoritari.

Després de quasi dos anys de revolució, i malgrat la sensació de molts de desencís i incertesa, Tunísia continua el seu camí per cercar un autogovern i un marc constitucional que orienti el país cap el futur. Tot i que la complexitat del poder i la condició humana emergeix, en aquests moments de transició en tota la seva nuesa, tot i que la crisi econòmica incideix de manera especial en un país sense recursos naturals com Libia, aquests dies he vist, malgrat les divisions i els temors, la decisió i voluntat d'unes elits polítiques i culturals de cercar l'acord i el consens per avançar. No obstant les evidents tensions, la recerca d'un consens constitucional és encara possible. Malgrat la doble divisió d'un país entre les zones rurals i urbanes i entre els sectors més islamitzats i laics, crec que existeix una voluntat per unir el país. La resolució del seu marc constitucional serà molt influent en el Magrib. De la mateixa manera que Tunísia va liderar les revoltes àrabs també pot assenyalar el camí de futur del nord d'Àfrica i el món àrab. Per Europa, Tunísia pot ser un referent.